

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2017-18

1-4. osztály

5.forduló

Tom Watson: Pálcikacica (részlet)

Muzsika úr

Szeged: Maxim Kiadó, [2017]

a szerző rajzaival

Pálcikacica egy csodás napnak néz elébe barátjával, Edithtel, azonban egy férfi hirtelen csapdába esik egy épületben, és egyedül Pálcikacica segíthet neki kimászni a pácból.

Sok-sok nevetés, kaland és haláli rajzok!

1) Hogyan nézett ki Muzsika úr?

.....

.....

.....

2) Mi volt Muzsika úr foglalkozása?

.....

3) Hogyan zajlott a zongorák hangolása?

.....

.....

.....

4) Hogyan kezdődött Muzsika úr minden koncertje?

.....

.....

5) Hogyan gondolt Pálcikacica Muzsika úrra?

.....

6) Hogyan énekelt Edit?

.....

.....

.....

7) Mire hasonlított Edit éneklése?

.....

.....

8) Mit tett Pálcikacica?

.....

9) Mi volt Pálcikacica életének egyik legcsodálatosabb pillanata?

.....

.....

Az utolsó (6.) feladatlap: 2018. január 8-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Tom Watson: Pálcikacica
a szerző rajzaival

Szeged: Maxim Kiadó, [2017]

4. fejezet Muzsika úr

Amint meghallották a zongorán játszott első hangokat, Pálcikacica és Edit rohantak az ablakpárkányra. Szinte mindig ez jelentette a nap fénypontját. Ráadásul sohasem tudhatták előre, pontosan mikor csendül fel a zongoraszó.

Ősz hajú, torzonborz frizurás idősebb férfi dolgozott a zongoraműhelyben. Overallt viselt, és mindig magánál hordott egy szerszámosládikát. A cicák elnevezték őt Muzsika úrnak. Ő hangolta fel a zongorákat – és ott rengeteg zongora sorakozott. Tudjátok, amikor a földszinten eladtak egy zongorát, Muzsika úr és egy munkatársa kihozták helyette az

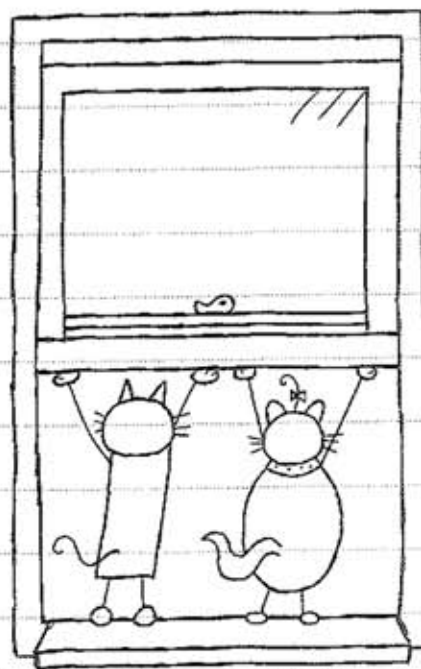
emeleti termekből a hatalmas lifttel egy új zongorát a szalonba. A hangszereket felhangolni és felkészíteni őket az eladásra, jelentőségteljes munka volt.

Muzsika úr hosszú évek óta végezte ezt a munkát. Pálcikacica amilyen régre csak vissza tudott emlékezni, minden nap az ablakpárkányról nézte és hallgatta őt. A zene lágyan, dallamosan kísérte a jellegzetes városi zajokat – az emberek beszélgetését, az autók dudálását, a szirénákat és egyebeket – mindent, ami felhallatszott a huszonharmadik emeletre az utcáról.

– Ó, ma egészen közel van! – kiáltotta Edit, és mancsát az ablak alsó széléhez nyomta.

Pálcikacica ugyanezt csinálta. Közös erővel fentebb csúsztották az ablakot, mint ahogy Gúnár hagyta. Addig is hallották a zongorát, de így hangosabban.

– Ma tényleg nagyon közelről hallatszik – állapította meg Pálcikacica is.

Általában nem így történt. Nagyon sok zongorát kellett felhangolni, és a cicák csak ritkán látták Muzsika urat.

Többnyire messzebb volt, valamelyik emelet másik oldalán. Talán két-három hetente egyszer fordult elő, hogy láthatták őt. Ezúttal éppen a Pálcikacica ablakával szemben lévő zongorán dolgozott.

Ha nem látták őt, a cicák akkor is hallhatták a zongorajátékát. Ugyanis mindig kinyitotta a terem ablakait. De ma nemcsak kinyitotta az ablakot, hanem nagyon, tényleg nagyon közel is volt – a lehető legjobb kombináció.

A cicák elhelyezkedtek a zenehallgatáshoz.

Muzsika úr mindig ugyanúgy csinálta a felhangolást. Leütött pár hangot, majd kinyitotta a szerszámosládikáját, és letette maga mellé az ülőkére. A dobozkában

ott rejtőzött minden, amire csak szüksége lehetett a hangoláshoz, valamint volt benne egy csomag mogyoróvajás süti és egy mobiltelefon. Muzsika úr felnyitotta a zongora fedelét – aznap egy hatalmas, fekete versenyzongoráét –, és elkezdte az ellenőrzést. Kissé félrefordította a fejét, ahogy figyelte a hangokat. Ha nem tetszett a hallott hang, akkor egy hangvillával is ellenőrizte, és állított a zongora belsejében az ahhoz a billentyűhöz tartozó húron. Amikor befejezte a hangolást, elkezdődött a várva várt koncert.

Muzsika úr a szerszámaikat visszatette a ládikába, a ládikát letette a padlóra. Ekkor kinyitotta a süti csomagolását, és megette az egyik sütit – a másikat meghagyta a koncert utánra. A kezét beletörölte a nadrágjába, ki-nyújtotta az ujjait, és játszani kezdett.

Pálcikacica és Edit figyelték őt. Muzsika úr a hangolás elején tartott, épp megtalálta az első nem megfelelő hangot.

– Booong! – jött a kellemetlen hang a túloldaltól.

– Ú! – kiáltott fel Edit. Behunyta a szemét, és behúzta a nyakát. – Ez durva volt.

Pálcikacica már megszokta Edit efféle megjegyzéseit. Edit gyakran tett megjegyzéseket a hangolásra. A helytelen hangoknál szinte mindig volt valami mondanivalója.

– Dooong! – hallatszott az újabb kellemetlen hang pár perccel később.

– Egek! – kiáltotta Edit, és undorodva megrázta a fejét. – Szörnyű, jaj, de szörnyű!

– Peeeng!

– Kérem, kérem! – mondta, mancsait a fülére szorítva. – Hagyja ezt abba!

Edit szerencséjére Muzsika úr épp befejezte a hangolást. Elpakolta a szerszámokat, és kinyitotta a sütis csomagot.

– Végzett – mondta Pálcikacica hangosan. Biztos akart lenni ugyanis abban, hogy Edit a befogott füle ellenére hallja azt, amit mond neki. Pálcikacica örült, hogy Muzsika úr befejezte a hangolást. Nem bánta a kellemetlen hangokat, nem is tartott sokáig a hangolás, és Pálcikacica úgy vélte, ez nem nagy ár azért cserébe, hogy utána Muzsika úr egészen hosszan játszik a felhangolt zongorán. Inkább Edit megjegyzései miatt örült, hogy kész a hangolás. Meg is jegyezte: – Mindig elfelejtem, hogy milyen remek hallásod van!

Edit ezt bóknak vette. – Ó, igen, igen! Ez velem született. Ezzel a különleges képességgel jöttem világra – mondta, és elhelyezkedett a kedvenc zenehallgató pózába. – A családomban sok csodás énekes van. Néha hallhatod gyönyörű dalaikat az éjszaka közepén a városban. Olyan, mint a zene füleimnek.

– Úgy érted, zene füleidnek...

– Hm?

– Úgy érted, zene füleidnek – mondta újra Pálcikacica. –

A cicák éneke az éjszaka közepén. Az zene. És nem olyan, mint a zene.

– Ó, azt hiszem – felelte Edit. És kissé feszültnek tűnt. – Ha nagyon ragaszkodsz hozzá.

– Nem, nem. Nem akartalak megbántani – mondta Pálcikacica, és megrázta a fejét. Igazából azonban már belefáradt Edit viselkedésébe a hangolás alatt. Pálcikacica barátként gondolt Muzsika úrra – olyan valakire, aki szépséget csempész a mindennapjaiba. Bizonyos értelemben Pálcikacica úgy érezte, meg kell védenie őt. – Te is örökölted a rokonaid zenei tehetségét? Mint a többiek a családban?

– Persze – felelte Edit rögtön. – A véremben van.

– Nos, mielőtt elkezdene zongorázni

– javasolta Pálcikacica –, talán énekelhetnél egy kicsit.

Edit nagy lelkesen fogadta a felkérést. Légzőgyakorlatokat végzett. Pár másodpercig gyorsan lihegett, majd többször mély levegőt vett.

Felköhögött egy szőrlabdát, és lihegett még néhányszor.

– Szeretem bemelegíteni a torkom – mondta, és néhányszor lassan lehuntya, majd újra kinyitotta a szemét. – De egy ilyen hangnál, mint az enyém, a született tehetség bemelegítés nélkül is átragyog.

Pálcikacica mindössze annyit tudott kibököni, hogy „az biztos”.

Edit egyenes háttal ült, nagy levegőt vett, és énekelni kezdett.

Nem lassan vagy könnyedén kezdett bele. Nem építette fel a dallam ívét, nem készítette elő a hangosabb, erőteljesebb hangokat. Nem is foglalkozott azazal, van-e dallam vagy refrén. Nem, Edit semmi effélét nem csinált.

Ehelyett nagyra tátotta a száját, és olyan hangosan kezdett „énekelni”, ahogy a torkán kifért. A jobb mellső mancsát a magasba emelte, mint egy operaénekesnő, aki megpróbálja a lehető leginkább áténekelni a termet. Éneklés közben Edit kidüllesztette a szemét, és úgy

nézett Pálcikacicára, mintha ez lenne az arcára írva: „Nem gondolod, hogy csodálatos énekes vagyok?”

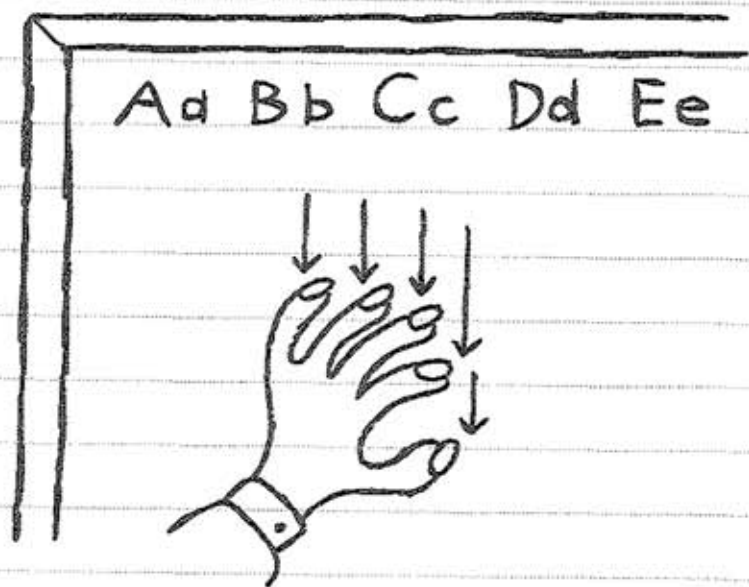
Pálcikacica soha életében nem hallott olyan szörnyűséget.

Az Edit szájából kijövő hang minden volt, csak nem éneklés. Nem is hasonlított az éneklésre. Inkább visítás volt. Nem, nem visítás, sokkal inkább csikorgás. Dehogy! Nem is csikorgás. Az nem fedné

a valóságot ezzel a fülsértő hanggal kapcsolatban.

Lássuk csak, lássuk csak! Jó, megvan, elmagyarázom.

Képzeljétek el ezt! Egy lány az osztályban a hosszú körmeit többször egymás után végighúzza a táblán, és közben teli tüdőből sikít. Ó, igen, és van ott még három tucat majom a folyóson, és harmonikáznak.

El tudjátok ezt képzelni?

Jó, akkor, ha ezt elképzeltétek, hadd jegyezzem meg: Edit éneklése rosszabb volt, sokkal-sokkal rosszabb.

És mit tehetett Pálcikacica? Az égvilágon semmit.

Ugyanis, miközben Edit szája azt a rettenetes hangot bocsátotta ki magából, folyamatosan Pálcikacica meredt azaz a bizonyos „nem gondolod, hogy csodálatos énekes vagyok?” nézésével.

A következő harminc másodpercben,

Pálcikacica mosolygott, bólogatott, és erejét megfeszítve próbált ellenállni a kísértésnek, hogy mancsát a fülére szorítsa.

Más neszek, zajok is hallatszottak, miközben Edit... hm, „énekel”.

Az autók dudáltak, a sarki építkezésen a légkalapács zörgött. Pálcikacica azt is hallotta, hogy sorban becsapódnak az ablakok. Maria O'Mahoney, a kedves, melegszívű ír néni a szomszédban kiüvöltött a lakása ablakán: – „Csend legyen már, te, ostoba macska!”, majd ő is bevágta az ablakot. Edit persze ezt sem hallotta. Valószínűleg túlságosan el volt foglalva – vagy talán túlságosan megsüketült – a... hm, az énekléstől.

Majd végre Muzsika úr elkezdett játszani.

Ez elhallgattatta Editet. Erről ő sem akart lemaradni.

Pálcikacica számára a pillanat, amikor Muzsika úr elkezdett játszani és Edit abbahagyta az éneklést, élete egyik legcsodálatosabb pillanata volt.

Akkor még Pálcikacica nem tudhatta, hogy hamarosan meghallja a legszörnyűbb hangot is.

Roszzabbat, mint Edit éneklése.